

Є Д Н І С Т Ь

Рік III. ВНУТРІШНЬО-ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ГУ УНС Число 1 (11).

Петлюра - Коновалець

Ці дві постаті вшануємо кожнорічно святочними академіями, церковними Панахидами. Це не з тільки вивом нашої пошани їхньому героїзму і їхній важкій нерівній боротьбі це є водночас підкресленням нашим що ідея за здійснення якої вони змагались і впали є нашою Ідеєю, є нам так само дорога, життєва як була їм. Свята на .х пошану є водночас для нас джерелом з якого зачерпемо віру в нашу остаточну перемогу вони є дороговказом, вони визначають нам наші завдання не дають нам розгубитися в буденних життєвих турботах. Ці свята є для нас посиленням наших надій в надзвичайно важких часах неволи нашого народу, надій на те, що наш народ виїде переможцем.

Як в Головного Отамана Симона Петлюри так і в Полковника Євгена Коновальця вже в їх ранній молодості виявляється палка творча любов до українського народу, яка маніфестує себе назовні в єдиному бажанні: допомогти своїй народові визволитися з ворожого ярма-неволи й стати вільним господарем на своїй власній землі. Тому як Симон Петлюра так і Євген Коновалець хоч і на різних місяцях України виконують у своїй юності однакову роботу. Ця робота в тодішній довосній й революційній часи визначалася національним освідмленням широких українських мас. Робітництво, селянство, студентство потребували тієї національної роботи й тому як Симон Петлюра так і Євген Коновалець — не обмежувались у своїй праці тільки до якогось одного стану. Вони працювали для всіх. В студентські часи праця серед студентства, а в дальшому віці — для широкого українського загалу. Симон Петлюра був вже визначним діячем в студентських рядах щоб згодом розпочати свою працю, як організатор українських «Просвіт», як журналіст, як пропагатор національної ідеї.

Серед такої праці застас їх перша світова війна. Обидва вони свідомі того, що війна повинна принести визволення українському народові. І хоч обидва знаходяться в рядах ворожих армій, по протилежних боках фронту, проте повсякчас свідомі великого спільного завдання. Тому ми бачимо їх в рядах перших провідників української революції. Як Симон Петлюра, так і Євген Коновалець з перших же днів української революції звертають свою головну увагу на організування

українського війська — української збройної сили, без якої українська нація не зможе визволитися, а визволившись, не зможе закріпити своєї волі, не зможе оборонити своєї державної самостійності. Великих зусиль докладає Симон Петлюра для організування українських частин, в часі якого він ставить собі першим завданням відділити українців від москалів і сформувати українських воєнків в українські частини.

Як державний секретар військових справ Української Центральної Ради, Симон Петлюра провів величезну працю впродовж короткого часу. Вже осінню 1917 року було виділено біля два мільйони українських воєнків та сформовано .х в українські частини. Здавалось, що постала вже така українська військова сила, яка зможе оборонити перед зовнішніми ворогами Українську Державу. Але так тільки здавалось, бо цій українській армії треба було ще дати українського національного духа, поставити перед нею ясно завдання. Але більшість українських політиків тодішнього часу була так захоплена «демократією», гуманністю, що поставилась неприхильно до творення української армії.

В тому часі, коли Симон Петлюра працював наполегливо над створенням української армії, більшовики, маючи на меті задержання України в московській неволі, почали свою розкладову роботу серед воєнства, гукаючи безупинно проти війни, накликаючи наших воєнків покидати свої частини й повертати домів, де буде відбуватися розподіл землі. В цій руйнітській роботі допомагали більшовикам також численні українці, сп'янілі демагогічною більшовицькою пропагандою. Вони також явно-славно виступали проти української національної армії, вважаючи, що вона цілком непотрібна, що вона стає загрозою миву та добрих взаємин між Москвою й Україною.

І діялось це в тому самому часі, коли більшовики на московській території завзято організували сво. війська, коли по всій Україні накликали різних чужонаціональних зайдів до постання проти Української Центральної Ради, до визнання тільки єдиного московського уряду.

Ось так, хоч і організована була велика українська армія, що є найкращим доказом незмірних організаційних здібностей Симона Петлюри, то проте вона не була духово зцементованою, запалена

на могутньою ідеєю і у важкий мент започаткування Москвою війни проти України, ця армія не являла собою грізної сили. Водночас це є найкращим доказом повчачим для нас назавжди, як во рог діяв проти самостійної України. Для ворога не були ніякою небезпекою українські політики, а тільки українська армія, тому й щоб могли опанувати знову Україну треба було знищити цю армію демагогічною розкладовою роботою. Щойно ослагнувши це, большевицькі війська вирушили в Україну, знаючи дуже добре, що з великої української армії залишилися лише маленькі частини

Як тільки розпочалась українська революція, полковник Євген Коновалець укладає плян своєї втечі з російського полону. Негайно по приїзді до Києва він береється за організування перших українських частин з полонених українців — галичан та буковинців. Але уряд України не дає дозволу на творення таких частин. Ще в місяці вересні 1917 року уряд України відкидає прохання полковника Євгена Коновальця про дозвіл на формування військових частин з полонених. Щойно в місяці листопаді 1917 року Євген Коновалець здобуває такий дозвіл, себто тоді, коли большевики вже починають робити явні виступи навіть у Києві проти Української Центральної Ради, а тим самим проти Української Держави. Серед важких революційних обставин стають вперше до спільної праці Симон Петлюра і Євген Коновалець. Симон Петлюра організує так звані Лівобережний Кіш, а Євген Коновалець перший курінь Січових Стрільців.

Події розвиваються блискавично й не дають потрібного часу на організування нових військових частин. Вже в місяці січні 1918 року большевики викликають повстання у Києві, де й приковують Січових Стрільців та Лівобережний Кіш і тим облегшують похід большевицької армії під команду Муравіова в Україну.

Січові Стрільці та червоної й чорні Гайдамаки Лівобережного Коша вступають в бої у Києві, а через це уряд України не має військ, щоб зупинити похід армії Муравіова. Наслідком цього у Києві формуються і виїжджає зупинити навалу Студентський Курінь, який не був ні добре вишколений ні добре озброєний. А врешті — не міг один Студентський Курінь зупинити кільканадцятьтисячну армію Муравіова. Хоч студенти бились завзято, — були перемажені й знищені во рогом під Крутами.

Повстання большевиків у Києві було зліквідоване, українські війська здобули Арсенал, де в боях мало що не поляг Симон Петлюра, одначе то лицю треба було залишити перед переважаючою силою большевицьких військ. Після приходу німецьких військ в Україну Симон Петлюра опинився у в'язниці, а військові частини Січових Стрільців були розв'язані. Щойно у вересні 1918 року Симон Петлюра вийшов із в'язниці, а полковник Євген Коновалець одержав поновно дозвіл на формування Січових Стрільців. І знову дуже короткий час залишався для такої важливої праці, бо вже в місяці листопаді 1918 року треба було виступати в бій, щоб рятувати самостійну Українську

Державу, яку гетьман Павло Скоропадський хотів пов'язати федерацією з монархістичною Росією Січові Стрільці віднесли вирішну перемогу у важкому бою з московськими частинами під Мотилівкою й в швидкому часі зайняли Київ

Негаймо московський уряд відрядив знову проти України сво. армії І знову застосувала вона ті самі методи: деморалізувати українське військо, українське робітництво та селянство, щоб тим самим облегшити собі завоювання України Наслідком цього на Лівобережній Україні почали збольшевичені українці робити повстання проти Директорії, українського уряду, а навіть виступати в бій проти українського війська. І так, замість відряджати сво. частини на фронт полковник Євген Коновалець був змушений висилати полк. Романа Сушка та сотника Осипа Думіна проти отамана Зеленого та отамана Хоменка. Після перемоги над от. Хоменком, бригада полк. Романа Сушка звела важкі успішні бої з большевицькими військами та здобула від них місто Ромни, одначе це ситуації вже не врятувало й українська армія була змушеною покинути Лівобережну Україну.

Причин остаточного неспіху українсько-московської війни треба шукати не в українському уряді, тільки в тогочасних важких обставинах, а саме: втративши Лівобережну Україну, українська армія на Правобережній Україні була позбавлена тих головних засобів, без яких не можна було виграти війни, а саме — індустрії, в першу чергу важкої індустрії, потрібної для виробу зброї. Вся ця індустрія знаходилась на Лівобережній Україні. Із-зовні не можна було дістати ніяко. зброї, навіть так потрібних для армії ліків тому, що тоді всемогуча Антанта стояла за Росію і проти України.

Остаточної перемоги не приніс навіть славний похід об'єднаних українських армій на Київ і здобуття його, бо вся Лівобережна Україна залишалась і надалі в руках ворога. Тим самим засоби, як зброя, так і амуниція, в армії вичерпувались. Остаточний удар нашій армії наніс смертельний тиф, який її ряди далеко більше знищив, ніж довгомісячні фронтові бої.

За весь час важкої українсько-московської війни, Головний Отаман Симон Петлюра відзначався, як ми вже сказали, великими організаційними здібностями, умінням кермувати і палкою незнищимою вірою в українську національно-державну ідею. Опинившись на еміграції, він продовжував ту саму важку працю, поки ворожі кулі не перервали нитку його життя.

Після розчехтування української території, після нової неволі збройну боротьбу почав наново організувати полковник Євген Коновалець. Вся Україна знову загорілась повстаннями проти московської влади, а на Західних Землях різними атегатами та саботажами проти Польщі. Окупована, розчехтувана, але несподолана ворогами. Україна продовжувала свою визвольну боротьбу іншими методами та іншими засобами, одначе цілком залишилась та саме — самостійна соборна Українська Держава. Може комусь видаватись дивним. незрозумілим, що якраз в неволі українсь-

кий народ осягнув таку внутрішню єдність, якої не було навіть за часів існування Української Держави.

Відійшли бо далеко взад всякі соціальні класичні та соціальні програми, а перше й кероване місце зайняла ідея національно-державної самостійності, якій все підпорядковано. Коли це **осягнуто** в нашому народі, то тільки завдяки тій безупинній визвольній боротьбі, в якій поєдналися всі соціальні прошарки нашого народу. Треба було довгих років важкої боротьби, щоб український народ збагнув те, що розумів так добре ще за часів існування самостійної соборної Української Народної Республіки Головної Отаман Симон Петлюра, коли писав: «Українська Держава, це справа й діло цілого українського народу, всіх його класів і станів, а не тільки якоїсь одної класи, чи одної партії...»

А так розуміти здійснення нашої національної ідеї навчив нас всіх полковник Євген Коновалець своєю безупинною боротьбою проти ворогів України. Нині, як на Рідних Землях та і на еміграції, по всіх кутках розпорощення її в цілому світі, живе ми всі тільки цією нашою національно-

державною ідеєю. Навіть там, на різних місцях за сланим, по Сибірах та Колимах, куди запроторила Москва нечисленні тисячі наших патріотів і борців, наших революціонерів, всі вони також прагнуть тільки єдиного — обнови самостійної соборної Української Держави. Вони ніяк повторюють те, що висказав ще на засланих наш безсмертний Шевченко: — **«Хоч караюсь, але не каюсь.»** Хоч їх мучать, хоч вони страждають на каторжних роботах далеко від рідної України, але вони горять безупинно любов'ю до своєї Батьківщини, горять вірою в її остаточну перемогу над ворогами.

Щоб до цього стану дійти, український народ на шляху свого відродження мусів принести величезні жертви своїх патріотів, своїх найкращих, найліпших синів та доньок. А між тими, що впали на полі боротьби з ворогом є дві найбільші постаті — Симон Петлюра та Євген Коновалець. Вшановуючи їх, вшановуємо водночас всіх тих, що під їхнім проводом, їхньою командою, чи окремо в боротьбі з ворогами самостійної соборної Української Держави — своє життя віддали.

СЛАВА ГЕРОЯМ УКРАЇНИ

5. З'ІЗД УНЄДНОСТІ

5. З'їзд УНЄдності відбувся в дні 13 — 14 березня ц.р. Не будемо тут подавати перебігу З'їзду в хронологічному порядку, бо все це відомо зі сто рінок: «Українського Слова». Натомість уважаємо за потрібне застановитися над характеристикою й постановами З'їзду та висновками з цього.

Учасники З'їзду мали нагоду переконатися, що УНЄдність — це широка народна організація, що коріння її знаходяться глибоко в народному масиві, що українська еміграція у Франції організується в УНЄдності на те, щоб рости, виховуватися і бути творцем справжніх національних вартостей.

Минулий діловий рік праці Головної Управи й низових клітин — це справді колосальний вклад зусиль в розбудову українського суспільного життя у Франції, в скріплення організованості української еміграції на цьому терені, в її державницьке виховання та суспільне вироблення. Цей вклад дала від себе і Головна Управа і низові клітини при взаємній співді, і допомозі. Його найкраще відзеркалюють звіти.

Звіти низових клітин виказують, що праця в терені охоплювала різні ділянки суспільного життя. Клітини не тільки улаштували національні свята, які декому видаються початком і кілцем завдань УНЄдності, але відбувалися вистави, концерти, «Українські дні», репрезентативні виступи перед чужинцями, доповіді, відчити, розбудовано українське шкільництво, організовано бібліотеки, деякі клітини вислали учасників на Перший Курс Громадського Активу УНЄдності, перепроваджувано зібрки на національні цілі, роблено багато дрібно, незамітної, муравалиної роботи, яку не раз важко навіть помітити, але яка є

необхідною, бо являється основою суспільного життя.

Правда, не всі клітини були активні. Деякі навіть не прислали звіту з діяльності. Але не тих дві чи три клітини визначають загальний стан організації, а тих 27, які працювали, хоч може не всі з них вичерпали всі існуючі в своїх осередках можливості для розгортання праці.

Звіти членів Головної Управи були характеристичні під двома аспектами: вичерпними даними про працю Головної Управи і — ударами по недоліках.

Коли йде про працю Головної Управи, то справді подивудним є зусилля її членів. 1.643 листи, Курс Громадського Активу, Поїздка групи членів УНЄ до Роттердама на Могилу сл.п. полк. Є. Коновальця, видавання бюлетеню «Єдність», постачання клітинам потрібних їм матеріалів до імпрез, доповіді по осередках, ініціатива і вклад преці в організацію «Українських днів», творення нових осередків, преця серед неорганізованих українців, 15 тисяч кілометрів дороги в організації цих справах! І все це в умовних, коли Головна Управа не мала хоч би одного кількогодін денно платного робітника, коли кожний з членів Головної Управи обтяжений працею й обов'язками супроти Першої Української Друкарні й «Українського Слова», де майже всі члени Г. У. працюють.

Коли йде про недоліки, то в основному ключаються в недомаганнях деяких клітин. Деякі з них досі не подбали про вироблення членами членських виказок, не якслід використали можливості розгортання праці на тому чи іншому відтинку суспільного життя, байдуже ставилися до завдань Головної Управи, не інформували її про

працю, не вносили членських внесків і т. п.

Члени Головної Управи з усією рішучістю вимагали з цими недоліками покінчити. Звідси випливали й вимоги до делегатів: не бути легкодужними, не підносити механічно рук за тою чи іншою постановою, а — приймаючи якусь постанову чи рішення, — бути послідовними у виконуванні.

Солідне виконання постанов і ухвал З'їзду є передумовою реалізації тих плянів і завдань, що їх намічує З'їзд, а реалізує Головна Управа. Воно також є передумовою гармонійної співпраці Головної Управи й низових клітин. В іншому випадку ніякі постанови, рішення, ухвали, не будуть варті свистка паперу, на якому вони списані.

Завдання на майбутнє знайшли своє відзеркалення в постановою З'їзду.

ПОСТАНОВИ 5. ЮВІЛЕЙНОГО З'ЇЗДУ УНС

1. Всі клітини УНСдности вживатимуть заходів для вироблення членських виказок для всіх своїх членів до трьох місяців від дня З'їзду.

2. Всі клітини УНСдности зобов'язуються до 1. липня 1954 р. вирізняти всі залежності в членських внесках і вплати ці членські внески за 1954р.

3. Всі клітини УНСдности приймають до відома, що кольпортаж журналу «Ль'Юкрен Лібр» є одним з завдань праці в системі пропаганди української справи серед чужинців і зобов'язуються його кольпортерувати в дотепер висиланій їм кількості примірників (допускаючи в особливих випадках певні відхилення).

4. Всі клітини УНСдности зобов'язуються докласти всі заходи для висилки слухачів на Другий Курс Громадського Активу в слідуючій кількості: Схід Франції осередки: Альгранж, Льонгві, Ль'Опіталь, Монтау-ля-Монтань, Тіонвіль) — 7, Везін - Шалет - 5, Робіак, Ліон, Ліберкур, Мелен по 2, всі інші осередки по 1.

5. Всі клітини УНСдности зобов'язуються найпізніше до 10. кожного місяця присилати до Головної Управи звіти з діяльності.

6. 5. З'їзд УНСдности зобов'язує Головну Управу створити Шкільну Референтуру.

7. 5. З'їзд вважає, що Могिला Вождя-Основоположника Націоналістичного Руху, сл.п. полк. Євгена Коновальця, в Роттердамі повинна стати місцем прощі української еміграції. З'їзд зобов'язує Головну Управу організувати щорічні поїздки членів УНСдности на Могилу Вождя, а клітини УНС зобов'язуються, що їхні члени братимуть в

цих поїздках участь.

8. 5. З'їзд зобов'язує клітини УНС на півночі і півдні Франції створити в біжучому році вакаційні табори-шкілки для українських дітей. Такі школи повинні бути створені в Ліберкур (північ Франції) і в Робіак (південь Франції), під умовою, що Головна Управа дасть потрібні фахові учительські сили.

9. Клітини УНС зобов'язуються вичерпати всі можливості для створення в своїх осередках четвергових або недільних українських шкіл.

10. Всі клітини УНС вважають за необхідне звернути увагу на будову власних домівок. Приступити до будови власних домівок зобов'язуються Т-во ім. І. Франка в Ліберкур, при помочі всіх клітин УНС на півночі Франції, і Альгранж.

11. Клітини УНС зобов'язуються докласти зі свого боку зусилля для поширення «Українського Слова».

12. Клітини, які мають на це можливості, повинні створити Гуртки Української Молоді.

13. Щоб посилити працю Головної Управи УНС, З'їзд постановляє, що Головна Управа повинна утримувати постійного південноплатного працівника, кошти утримання якого покривають члени клітини шляхом самооподаткування в сумі: Т-во ім. І. Франка в Ліберкурі - 1.000 фр., Філія УНС в Лянс - 1.000 фр., Т-во ім. М. Міхновського в Діль - 1.000 фр., Т-во ім. Т. Шевченка в Альгранжі 1.000 фр., Філія УНС в Парижі - 1.000 фр., Т-во «Відродження» в Везін-Шалеті - 1.000 фр., Філія УНС в Ль'Опіталь - 800 фр., Філія УНС в Льонгві - 600 фр., Філія УНС в Мелені - 600 фр., Т-во «Відродження» в Ліоні - 500 фр., Філія УНС в Дів над Морем - 400 фр., Філія УНС в Бріє-Кармо - 400 фр., Т-во ім. М. Пашкевича в Тіонвіль - 300 фр., Філія УНС в Робіак - 300 фр., Філія УНС в Лябурс - 200 фр., Філія УНС в Монтау-ля-Монтань - 200 фр., Філія УНС в Монсо-ле-Мін - 200 фр., Філія УНС в Крезе - 200 фр., Громада «Відродження» в Греноблі - 200 фр., Філія УНС в Ліможі - 200 фр., Філія УНС в Марсей - 200 фр., Філія УНС в Брай над Сомою - 200 фр., Філія УНС в Клермон-Феррані - 100 фр., Т-во ім. В. Хмельницького в Жієн - 100 фр., Т-во «Запоріжжя» в Муру - 500 фр., — місячно. Сума для кожної клітини визначена, ухвалена й прийнята З'їздом і повинна бути вплачувана до 15. кожного місяця.

(Кінець буде)

ПІСЛЯ З'ЇЗДУ

ЗАГАЛЬНІ ЗАВВАГИ

Питома вага З'їзду УНСдности відома. Кожнорічно десятки делегатів, умандатованих представників клітин зі всіх закутин Франції, з'їжджають на те, щоб сказати своє слово, знайти розв'язку цілому ряду проблем, яких з кожним роком перед нашою організацією все більше. Так само як не легкою є суспільно-громадська праця в терені, як не легко є схопити наше суспільство у Франції в карби духової й організаційної дисципліни, як не легко є реалізувати пляни й постанови.

намічені З'їздом, так само не легко, ба — навіть куди тяжче делегатам приймати постанови й усталювати напрямні з передумовою моральної відповідальності за їх виконання. Проте досвід 5-тилітнього існування УНСдности і 5-ох відбутих за цей час З'їздів виказує, що делегати завжди вміють відчувати важливість завдань на даному етапі праці, мають відвагу прийняти далекойдучі рішення й відповідальність за них та боротися в клітинах за їх реалізацію. Хто був хоч на одному з 5-ох відбутих З'їздів, той бачив якою нераз великою

с розбіжність думок, скільки запальних, щоб не сказати — пристрасних, дискусій над різними проблемами і у висліді — повна одностійність думок, висловлених у постановках і резолюціях.

І ось 5. З'їзд УНЄдності поза нами. Двохденними нарадами вичерпано всі пекучі справи, розв'язано ряд проблем і знайдено відповідь на питання: як і що дали.

Наради 5. З'їзду оберталися довкруги справ, які вже були ставлені чи то на минулорічних З'їздах, чи були практиковані Головною Управою на протязі мин. ділового року як конечність, виникаюча в тракці праці (напр. «Українські дні», відвідини Могили сл. п. полк. С. Коновальця, й на цього-річногому З'їзді були одобрені й прийняті до промов жування й розгортання).

Такий характер нарад З'їзду зовсім не означає, що УНЄдність не ставить перед собою дальших завдань і в обсягу праці обмежується до досі охоплених ділянок. Вона завжди буде поширювати по ле праці, включаючи в систему завдань як-ці ділянки праці, яких не могла охопити досі, або звер

та, на них увагу доривочно, несистематично, — так і старатиметься схоплювати ті завдання, що будуть виникати в майбутньому.

Слід мати на увазі, що УНЄдність — організація все ще молода, дарма, що оперта на традиції наших попередників. Організація, яка народжувалася в специфічних умовах, не могла відразу думати про тотальне охоплення всіх ділянок національного життя. На протязі років слід було спрямовувати енергію на організаційне оформлення, відновлювання старих осередків, шукання нових людей, творення осередків, проникання в терен. Організаційна спадщина й досвід УНЄдності були справді великими, але розпорошення війською людей, приїзд нових людей, змінених зовнішніх обставин, зміни укладу й співвідношення вну трішніх українських сил — все це фактори, які створювали зовсім нові умовини і визначували нові методи праці. Вони свідчать, що УНЄдність не прийшла на все готове і треба було зробити справді багато, щоб осягнути сьогодишній стан. (Кінець буде)

ОБІЖНИК ГОЛОВОЇ УПРАВИ УНЄДНОСТІ

Організаційні справи

1. Досі ще не всі клітини подали точний стан членів. Поручаємо Управам клітин до кінця травня найпозніше подати точний список членів з такими даними: ім'я і прізвище, адреса, чи має член ську виказку. Рівнож просимо подати точний склад Управ клітин з зазначенням функцій.

Згідно з постановою 5-го З'їзду, Управи клітин є зобов'язані до 15. 7. ц.р. найпозніше виробити членські виказки всім тим членам, які ще виказок не мають.

2. Просимо Управи клітин негайно по отриманні кожного нового числа «Ль'Юкрєн Лїбр» розрахуватися за попереднє, висилаючи гроші на адресу скарбниці Головної Управи, інж. Ю.Коваленка, а нерозпродані числа до секретаріату.

Підкреслюємо, що кольпортаж журналу «Ль'Юкрєн Лїбр» є одним з засобів пропаганди української справи серед французів і Управи клітин та всі члени УНЄ не сміють до цієї справи ставитись легковажно.

3. Повідомляємо Управи клітин і членів УНЄ, що Другий Курс Громадського Активу УНЄ відбується у Везін-Шалеті 25.7. — 1.8. ц. р.

Всі клітини дають обов'язково призначену для них 5-им З'їздом кількість учасників. Одначе ця кількість є мінімальна і Управи клітин та актив УНЄ повинні доложити всіх старань для висилки якнайбільшої кількості учасників. Головна Управа докладає дуже багато зусиль і переборює багато труднощів, щоб дати змогу членам УНЄ на бути необхідного для них знання. За членством УНЄ залишається обов'язок цю нагоду використати.

Просимо Управи клітин до кінця травня найпозніше подати поіменний список учасників Курсу з їх осередків.

4. Ми вже не раз пригадували Управам клітин і членам УНЄ, що Головна Управа полагодижє у відділі для біженців в Міністерстві закордонних справ такі речі, як вироблення посвідок національності, метрики, тощо. Одначе деякі члени пола годжують ці справи через приватних людей, а потім звертаються до нас з наріканням, що дорого коштує, довго триває і т. п. Члени Головної Управи замало мають часу, щоб накидати комусь свої послуги. Одначе й далі будемо полагодижувати своїм членам воі вищезгадані справи, але ніяких рекламаций в справах, полагодижуваних через приватних людей, приймати не будемо.

5. Пригадуємо, що обіжники Головної Управи мусять бути читані й обговорювані на засіданнях Управ клітин і ширших сходинах членів. У випадку неможливості скликати ширші сходиини, обіжники мусять бути подані до відома членів 'ншим шляхом.

II. Культурно-освітні справи.

1. Теперішнє число «Єдности» присвячується травневим святам: Вождів і Франка.

Оскільки Іван Франко формував українську опінію, закликав до боротьби за волю української держави, змушував інших і сам лупав скалу української байдужості, то два інші, Симон Патлюра та Євген Коновалець, своє життя присвятили вже самій конкретній боротьбі. Впали вони на передових позиціях цієї боротьби. Це все й повинно бути наголошене в доповідях на академіях.

2. Реферати мусять бути солідно опрацьовані. Ці Філії, які не мають змоги такі реферати приготувити, знайдуть матеріали до Свята Вождів в цьому числі «Єдности». Одначе зазначаємо, що ці матеріали не є вистарчаючі, тому що в розмірах нашого Бюлетеню важко це зробити. Слід використати книжечки «Славному із Славних» і «Дві

Постаті — Одна Ідея» та інші, в яких Філії знайдуть обширніші матеріали до реферату

В справах матеріалів до святкування роковин Івана Франка треба звернутись до Головної Управи.

3. Звертаємо особливу увагу тим, кому була вислана анкета з 6-го квітня 1954 року і хто її ще не вивозив і повернув, щоб це зробив якнайкраще.

4. Одною з важливих справ є постанови Осередків в Ліберкур і Робіак влаштувати у них літні дитячі оселі.

До цієї справи повинні підійти з належною увагою не тільки згадані Осередки, але й усі Філії УНЄдності. Гляньмо на наше оточення, скільки в ньому побачимо непорозумінь між батьками і дітьми, а все це лише тому, що звертається увагу на правильне виховання дітей у шораз меншій мірі. Разом із поживою для тіла дитина потребує не в меншій мірі духового корму й так, як щоденна пожива творить фізичний кістяк дитини, так духова — створює її духовий кістяк. Треба створити таку атмосферу, в якій дитина легко зрозуміла б багатство української культури, відчула б її вищість від багатьох інших, її глибоку змістовність. Найлегше відчуває це дитина в гурті собі рівних під опікою і наглядом фахових людей: на літній оселі, в часі українських дитячих забав, прогульок на квітучі луки, слухаючи оповідань про наше велике минуле, про нашу землю і Край, про наших великих людей. Це все повинно створити в дитині любов до України та безграничну любов і пошану до своїх українських батьків. Хіба знайдуться такі батьки, які не бажатимуть добра для своїх дітей? Всі українські батьки із сусідніх Осередків нехай висилають своїх дітей на літні дитячі оселі в Ліберкур і Робіак.

Інші осередки повинні доложити старань, щоб українські батьки вислали своїх дітей до вище згаданих українських літніх осель або до інших, але українських, якщо такі будуть організовуватись у їх околицях. Всіми силами змагаймо формувати в наших дітях здорову українську душу.

III. Фінансові справи

1. За час від квітня 1953 до квітня 1954 року Товариства і Філії УНЄ вплатили членських вкладах до Головної Управи:

1. Філія в Марсей	2200 фр.
2. А. Барнич	1000 фр.
3. Філія в Робіак	1800 фр.
4. Т-во «Відродження» в Ліоні	2000 фр.
5. Н. Спас	1000 фр.
6. Філія в Лімож	1600 фр.
7. Філія в Л'янгві	4600 фр.
8. Т-во «Відродження» в Гренобль	1500 фр.
9. Філія в Ль'Опіталь	3720 фр.
10. Т-во «Відродження» в Везін-Шалет	4100 фр.
11. Філія в Крезо	2000 фр.
12. Філія в Бріє	1400 фр.
13. Філія в Ліберкур	2200 фр.
14. Т-во ім. Т.Шевченка в Альгранж	3000 фр.
15. Філія в Монтуа ля Монтань	1400 фр.
16. Т-во ім. М.Міхновського в Ліль	2600 фр.

Разом 36.120 фр.

Отже виходить, що лише половина клітин УНЄ виконала свої обов'язки і коли взяти гід увагу, що протягом згаданого часу деякі клітини вплатили за 1952 рік, то загальна сума чл. вкладок за 1953 рік є ще менша.

2. На оплату функціонера в Головній Управі схвалив 5-й З'їзд УНЄ в березні ц.р. (Постанови З'їзду т.13), що кожна клітина УНЄ має вплачувати до каси УНЄ встановлену для кожної клітини суму грошей щомісячно — не пізніше 15-го кожного місяця — так, щоб згаданий працівник міг отримати половину оплати на свій прожиток вчасно і міг би виконувати організаційні обов'язки. Однак до цього часу ще не всі клітини вплатили гроші, на оплату цього працівника.

Невплачування в означеному речинцеві примусить нас вже в найближчому числі бюлетеню опублікувати ті клітини, які з цього зобов'язання не вив'язуються.

Як видно з вищенаведеного, членство УНЄ не дотримав постанов З'їзду і наслідком цього праця Головної Управи сильно гальмується. Всім відомо, що члени Головної Управи працюють в нашій друкарні понад 12 год. денно (і в свята також), а тому не в стані, за браком часу, нормально займатись справами нашої великої організації. Тому ж 5-ий З'їзд і схвалив допомогти Головній Управі половинним утриманням платного працівника, щоб можна було успішно виконати всі ті організаційні завдання, що їх 5-ий З'їзд доручив Головній Управі.

3. Речинець збірки на Організаційний Фонд УНЄдності проминув. Просимо Управи клітин і фізичних членів, які ще не повернули висланих їм збіркових листів і не розчислилися за зібрані на них гроші, зробити це до 31. травня.

Свідоме своїх обов'язків і великих національних завдань нашої організації членство УНЄ платити і чл. вкладки і на організаційний фонд і передплачує наш часопис, а також здебільшого саме оплачує пропагандивний журнал «Юкрен Лібр», як рівнож жертвенно підтримало родину сл.п. полк. Е. Коновальця і крім того має тепер ще відтукнутися своми пожертвами на будову Українського Храму в Парижі. Здавалося б, що цього всього є аж забагато для кожного, але в дійсності визначені для кожного суми згаданих в плат не є неможливі: їх треба платити регулярно, не накопичувати залишків і платити їх повинні всі члени, бо це потрібно для всіх членів УНЄ, які мають велике моральне задоволення, що наша організація оперує **виключно** своїми грошми, без ніякої чужої матеріальної підтримки.

Отже, Головна Управа УНЄ звертається до всього членства з закликом: пам'ятати про свої обов'язки, щоб спільними силами виконати намічені завдання.

Просимо не забувати при надісланні грошей до Головної Управи обов'язково писати на звороті поштового переказу, на що саме посилаєте гроші, бо одержані гроші — без означення цілі — лежать в касі Головної Управи без користування і треба марнувати час і гроші на листування щодо висянення цілі таких неозначених грошей.